

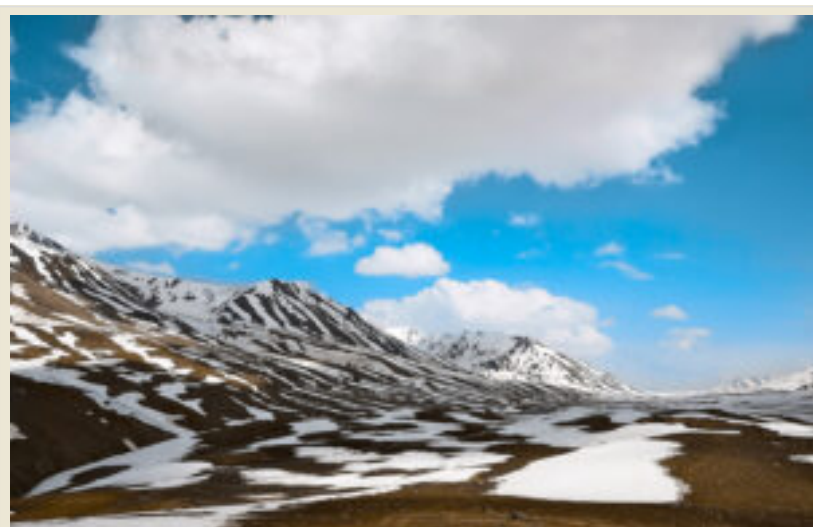

Illa de Wrangel, 17 de gener de 1969

Als merlets d'aquest cor els ocells canten la tendresa impossible.

Irina, ha mort un poeta, desconnectat de la faràndula, no publicat (així ho decidí), però obert i compromés amb els projectes que li oferiren.

Irina, ha mort un poeta, silenciosament, com ha viscut. El guardià del foc autèntic, curador de paraules que engendren vida. I les notícies volen.

Fotografia de Simon Matzinger a Unsplash

I un altre poeta ha tret el cap del cau i li ha posat nom, l'ha estimat com sap fer-ho, amb l'amor més gran de les paraules. I amb elles ha manifestat admiració per la lletra que escrigué, pel seu esperit, per l'actitud moral, humil, vital.

I després l'han recordat altres poetes, escriptors, lectors.

I els mots han encès una alimara de companyonia i respecte. I, per moments, el verb ha guanyat la partida a l'oblit: etern instant d'alegria!

Irina som el que som, també per l'amor de les paraules. Per elles, tot pot ser explicat, significat i comprès. Cal ser elegant amb les paraules, transparent; amb elles ens va, impecable, la Vida. Transmeten un foc que tot ho cauteritza, un foc compassiu, un foc que dona, que possibilita l'existència dels qui, mortals, caminem encara per cercar la bellesa.

La hi veig en la senzillesa de cada cosa o fet; també, en tu, palpita.